

вори сърдцато Христо. Въ тоя моментъ, човѣкъ кихна отвѣнъ, близо до насъ.

— Значи, че имало и кой да ни прѣслушва! каза Христо.

Слѣдъ това се прѣготовлявахме да си лѣгаме, когато се потрака и вратата се отвори. Една малка свѣщица прѣдружаваше заптието, който ни подаде на книга печено месо, около една ока, двѣ хлѣбчета, около половина ока вино и едно паке тютюнъ съ цигаренитѣ книжки, като грубо ни каза: „Хж, пж-те, дювл. тѣ душманларъ!“ а слѣдъ това си излѣзе, като затвори вратата. Послѣ ние се навечеряхме въ тъмни-ната и се таркулихме на влажната земя да спиме, като за възглавница имахме голѣмия ключъ, който висеше на студения синджиръ.

На утрината се събудихме едвамъ тогава, когато почука едно заптие, като ни каза да се приготвя-ваме за пжтъ. Цѣлата ми снага се бѣше сдървила отъ влагата, гърдитѣ ми пѣкъ горѣха, а кръвъ потече отъ устата ми. Заптието затвори въ клапи и по едната ни ржка, пѣкъ ни извѣдоха вѣнъ на площада. Тамъ ни чакаше рота войска, около 30 души башибозуци и 5 души заптии. Тѣ като ни разположиха помежду си, потеглихме на пжтъ за Орхане. Бѣше вече пладне, когато прѣминахме балканскитѣ мѣстности и се повалихме въ Орханийското поле. Отъ дѣсно на пжтя на едно мѣсто копаяха 7-8 бъл. момичета и двамина мжжи. Заравяха мисиръ въ една нива. Чауша на стражаритѣ, които ни придружаваха, повика едного отъ ония българи и имъ заповѣда да приготвятъ всичко необходимо за добра вечеря, че вечерята ще имъ бждатъ на гости. При това не забравиха да кажатъ, че момичетата сж потрѣбни при вечерята. Момъкътъ остана като гръмнатъ, отъ тая заповѣдъ. Когато слушахъ това, страшно се възмутихъ. Цѣлото ми тѣло гореше и трепереше, синджиря на врата ми прѣдрѣнка, подскочихъ напредъ, но тежестъта на ржката ме спрѣ. Една тѣжка въздишка изпуснахъ.